

Arrest

nr. 350 147 van 9 juli 2026
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. TAILLAERT
Wijnendalestraat 177
8800 ROESELARE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 14 januari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 december 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 april 2026.

Gelet op de beschikking van 30 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2026.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat L. TAILLAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De nuttige feiten die de bestreden beslissing voorafgaan worden in de nota met opmerkingen opgelijst als volgt:

“Verzoekende partij verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, geboren te op 04/01/1987.

Op 10.01.2024 diende verzoeker een asielaanvraag in.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 22.07.2024 een beslissing waarbij de asielaanvraag kennelijk ongegrond werd verklaard.”

1.2. Op 17 december 2024 besliste verweerder tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

naam : [C.]

voornaam : [V.]

geboortedatum : [...]1987

geboorteplaats : [N.]

nationaliteit : Moldavië (Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 22/07/2024 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2,

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 06/01/2024 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaart in België te verblijven met zijn minderjarig kind. Het minderjarig kind van betrokkene heeft verblijfsrecht in België (via tijdelijke bescherming moeder) en maakt bijgevolg niet het voorwerp uit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het is in het hoger belang van het minderjarig kind om in België te blijven. Betrokkene brengt ook geen enkel bewijs aan van het vaderschap van het kind in het administratief dossier.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaart een stabiele en duurzame relatie (religieus gehuwd) te hebben met een legaal in België verblijvende persoon. Betrokkene verklaart dat ze samen ook een kind zouden hebben (in België geboren). We wijzen er echter op dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we er op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor hem kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien hij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn partner en kind betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben. Betrokkene brengt ook geen enkel bewijs aan van het vaderschap van het kind in het administratief dossier.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaart medische problemen (hart- en maagproblemen) te hebben. Betrokkene brengt echter geen bewijzen of medische attesten aan die een eventuele verwijdering in de weg zouden staan of die een tegenaanwijzing zouden vormen om te reizen. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen aanvraag 9ter.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Over de rechtspleging

De Raad verwijst naar artikel 5.12, §3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), dat luidt als volgt:

“§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. [...]”

De verwijzingen in dit arrest naar materiële bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) betreffen bepalingen zoals ze van toepassing waren voor de publicatie van de wet van 16 juni 2026 ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (eveneens gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissing trof.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op:

“Schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht van bestuurshandelingen (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de algemene zorgvuldigheidsplicht”.

Hij betoogt als volgt:

“1.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.9541. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zón privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 21 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder dient erop gewezen dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Daarnaast is het zo dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68-69).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien de verzoekende partij geen bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 28 november 1996 Ahmut/Nederland, § 63). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval, 'n het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratie-controle of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, Antwi e.a./Noorwegen, § 89).

Indien kinderen betrokken zijn, zoals in casu, dan besteedt het EHRM bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 143; EHRM 3 november 2011, Arvelo Aponte/Nederland, § 60; EHRM 31 juli 2008, Darren Omoregie/Noorwegen, § 66; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a./Nederland, § 44). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties waarbij kinderen betrokken zijn, de elementen van migratiecontrole moeten worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 109; EHRM 24 juli 2014, Kaplan e.a./Noorwegen; EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 144; EHRM 30 juli 2013, Polidario/Zwitserland; EHRM 30 juli 2013, Berisha/Zwitserland, § 51 met verwijzing naar EHRM, Grote

Kamer; 6 juli 2010, Neulinger en Shuruk/Zwitserland, §§ 135-136; EHRM 8 juli 2013, M.P.E.V./Zwitserland; EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 78).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

3.

Uit het administratief dossier dat werd opgemaakt in het kader van de aanvraag tot internationale bescherming, blijkt genoegzaam dat verzoeker reeds van bij aanvang heeft aangegeven dat hij zijn levenspartner in België wou vervoegen. Verzoeker verklaarde evenzeer dat hij de vader was van de thans minderjarige [B.L.].

Uit de stukken blijkt dat de overheid geenszins betwist dat verzoeker daadwerkelijk de (biologische) vader van de minderjarige [B.L.] zou zijn. Dit blijkt tevens uit de bewoordingen zoals gehanteerd in de beslissing dd. 22 juli 2024 waarbij aan verzoeker de internationale bescherming werd geweigerd.

Door de overheid werd expressis verbis in deze beslissing van 22 juli 2024 de 'suggestie' gedaan aan verzoeker om 'via' de minderjarige een procedure tot gezinshereniging op te starten, dan wel een verblijf aan te vragen om humanitaire redenen.

Verzoeker heeft op weloverwogen Wijze besloten om te berusten in deze beslissing van 22 juli 2024, om vervolgens de nodige administratieve procedure op te starten teneinde het juridisch vaderschap te laten vaststellen. Dienaangaande is het zo dat hij zich gewend heeft tot de dienst burgerzaken met oog op erkenning van zijn minderjarige dochter [L.].

(stuk 8-9)

De beslissing zou genomen worden uiterlijk 9 april 2025.

De afhandeling van deze formaliteiten werd evenwel niet afgewacht door de overheid om de bestreden beslissing aan verzoeker te betekenen. Dit terwijl ook in de bestreden beslissing van 17 december 2024 opnieuw de suggestie van de gezinshereniging wordt gedaan.

Aldus erkent de overheid/administratie dat verzoeker principieel in aanmerking zal komen voor de gezinshereniging (niet voor internationale bescherming), maar torpedeert zij alle familiale belangen (waaronder het belang van het kind) door een beslissing te nemen waarbij aan verzoeker het bevel gegeven wordt het grondgebied te verlaten.

Uit alle feitelijke gegevens blijkt dat verzoeker de biologische vader van de minderjarige [B.L.] is. Uit de beslissingen van de administratie blijkt dat dit overigens niet betwist wordt, Verzoeker heeft de 'raad' van de administratie ter harte genomen, en dé nodige formaliteiten opgestart bij de Stad Brussel.

4.

Het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten, zou dan ook manifest ingaan tegen artikel 8 van het EVRM. Verder zou een scheiding van de vader van zijn minderjarige kind {dochter van één jaar oud} haar zeker psychische schade toebrengen, gezien de jonge leeftijd van de dochter dewelke de dagelijkse aanwezigheid, zorg en opvoeding van de vader nodig heeft,

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde bij het nemen van de beslissing geen rekening heeft gehouden met de gekende gegevens over de vader en geenszins rekening heeft gehouden met de belangen van de minderjarige kinderen (waarvan één biologisch kind).

5.

In de bestreden beslissing wordt voor het eerst aangegeven dat verzoeker geen enkel bewijs van het vaderschap van het kind zou bijbrengen.

Dit tart werkelijk alle verbeelding, vermits verzoeker ob initio steeds heeft aangegeven vader te Zijn van het kind, hetgeen ook zijn motief was om mevr. [B.] te vervoegen in het Rijk. Bovendien werd herhaaldelijk de 'suggestie' gedaan om procedure gezinshereniging op te starten na erkenning.

6.

Uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat er sprake is van een afdoende concrete belangenafweging, zoals artikel 8 van het EVRM nochtans vereist.

Uit de betrokken overweging kan dan ook geenszins worden afgeleid op welke manier de gemachtigde zou hebben rekening gehouden met de belangen van de minderjarige kinderen (waarvan één kind de biologische dochter) bij het nemen van de bestreden beslissing die inhoudt dat hun vader binnen de zeven dagen na de kennisgeving ervan het grondgebied vrijwillig dient te verlaten.

Gelet op het feit dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing heeft nagelaten rekening te houden met de concrete omstandigheden, zoals onder meer de jonge leeftijd van de minderjarige kinderen, de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun vader en de gevolgen van een scheiding met de partner van de verzoekende partij (zijnde de moeder van de kinderen) op de opvoeding en gezondheid van de kinderen, blijkt uit deze beslissing in het geheel niet dat de gemachtigde is overgegaan tot het doorvoeren van de voormelde in het kader van artikel 8 van het EVRM vereiste concrete belangenafweging,

Zodoende kan slechts worden vastgesteld dat de gemachtigde- door louter te stellen dat het feit dat de verzoekende partij samenwoont met zijn partner en de kinderen haar niet automatisch recht geeft op verblijf- niet is tegemoetgekomen aan de beoordelingsplicht die hem in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt opgelegd.

7.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.”

3.2 De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering zoals opgelegd door de formele motiveringsplicht die ligt besloten in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Ze houdt ook rekening met de elementen die zijn opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en motiveert erover.

Verzoeker zet niet uiteen waarom de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling vormt van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet, te meer verzoeker de motieven van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert en dus kan worden geacht ze te kennen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.4. Verzoeker kan de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CG) niet meer laten zeggen dan wat ze zegt. In deze beslissing van 23 juli 2024 wordt niet meer weergegeven dan de verklaringen van verzoeker dat hij naar hier kwam om zijn Oekraïense partner te vervoegen en dat ze ondertussen samen een minderjarig kind hebben. Het CG is alleszins niet bevoegd om het vaderschap van verzoeker vast te stellen t.o.z. van L.B. en heeft ook niet meer gedaan dan verzoeker erop te wijzen dat hij de daartoe geëigende procedure moet opstarten, met name een gezinsherenigingsprocedure. De Raad ziet voorts niet in en verzoeker legt ook niet uit op welke wijze uit “de stukken” van het administratief dossier zou blijken dat verweerder “geenszins betwist” dat verzoeker de biologische vader is van L.B. Het is niet omdat verzoeker zulks verklaard heeft en deze verklaring is opgenomen in het administratief dossier, dat verweerder dit vaderschap aanvaardt of niet betwist. Dit kan ook niet worden afgeleid uit een eerdere “suggestie” zoals thans in de bestreden beslissing, om een aanvraag gezinshereniging in te dienen. Het feit dat hij stappen zet om zijn vaderschap van L.B. te laten vaststellen, ter ondersteuning waarvan hij de stukken 8 en 9 voegt bij het verzoekschrift, kan evenmin aantonen dat verzoeker de vader is van L.B. In het verzoekschrift wordt aangekondigd dat een beslissing hierover uiterlijk op 9 april 2026 zou worden getroffen, maar ter terechtzitting werd daarover geen verdere uitleg verstrekt hoewel de Raad specifiek heeft gevraagd wat de stand van zaken is inzake de opgestarte erkenningsprocedure.

3.5. Vermits tot op heden nergens uit blijkt dat verzoeker de vader is van L.B., en de erkenningsprocedure louter lopende is, kan verweerder niet worden verweten enige onzorgvuldigheid te hebben begaan door verzoeker niet te beschouwen als vader van L.B. Dat verzoeker het duidelijk anders ziet, kan niet tot een ander oordeel leiden. Een opgestarte erkenningsprocedure is trouwens geen opgestarte gezinsherenigingsprocedure. Daar kan maar sprake van zijn voor zover vaststaat dat verzoeker de vader is van L.B., wat tot op heden niet blijkt.

3.6. De bestreden beslissing kan dan ook niet strijdig geacht worden met het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wanneer ze stelt: *“Betrokkene brengt ook geen enkel bewijs aan van het vaderschap van het kind in het administratief dossier.”* alsook, *“Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven.”*

3.7. Voorts kan in de bestreden beslissing ook worden gelezen: *“Bovendien wijzen we er op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor hem kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien hij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn partner en kind betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben.”*

Verzoekers overtuiging dat dit geen voldoende belangenafweging is, noch zijn theoretische beschouwingen over artikel 8 van het EVRM, tonen een schending aan van deze bepaling. Verzoeker duidt nergens concreet waarom een tijdelijke scheiding van zijn feitelijke partner en haar minderjarige kinderen om in het land van herkomst de nodige stappen te zetten voor gezinshereniging, strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Zo legt hij nergens uit dat de feitelijke gezinssituatie en zijn band met de minderjarige kinderen van zijn partner van die aard zijn dat zijn voortdurende aanwezigheid in het Rijk vereist is. Verzoeker brengt overigens geen enkel stuk bij waaruit concreet blijkt dat er sprake is van een beschermenswaardig feitelijk gezinsleven met zijn partner en haar twee minderjarige kinderen.

3.8. De bestreden beslissing verhindert niet dat verzoeker later, als vaststaat dat hij de vader is van L.B., een gezinsherenigingsprocedure opstart, zodat hij niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat zij *“alle familiale belangen torpedeert”*.

Het enig middel is bijgevolg ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA

